

PROGRAM
CEZHRANIČNEJ
SPOLUPRÁČE
SLOVENSKÁ REPUBLIKA
ČESKÁ REPUBLIKA

Evropská
unie

Spoločne
bez hraníc

Piknik

APRÍL / DUBEN
2009

ČESKO-SLOVENSKÝ STUDENTSKÝ ČASOPIS

Rozumieme si? Rozumíme si?

TENTO ČASOPIS JE SPOLUFINANCOVÁN EVROPSKÝM FONDĚM PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ

Ing. Jan Hájek, manažer projektu

Evropská unie podporovala české a slovenské projekty přeshraniční spolupráce již od poloviny 90. let v programech Phare CBC. Po našem vstupu do

Evropské unie byly vyhlášeny programy Iniciativy společenství Interreg IIIA a Operační program přeshraniční spolupráce SR – ČR 2007/13. Po předložení

žádosti o finanční podporu jsme byli vybráni k realizaci projektu Ministerstvem výstavby a regionálního rozvoje SR.

Hlavním smyslem našeho projektu se zkráceným názvem „Česko-slovenský studentský časopis“ je pomocí definovaných aktivit navázat a posilovat nové přeshraniční partnerství mezi studenty a dalšími cílovými skupinami projektu: pedagogy, žáky dalších škol a veřejností. Klíčovou aktivitou projektu je zpracování, tisk a distribuce celkem devíti čísel společného časopisu. V souvislosti

s jeho realizací připraví obě partnerské školy vícedenní odborné stáže studentů a další kulturní aktivity, jako návštěvy divadel v Praze a Bratislavě, poznávací zájezdy do partnerských měst a další společenské akce. Díky spolufinancování projektu Evropským fondem pro regionální rozvoj se také podaří vybudovat nové prostory pro redakční radu, studentský klub a realizační tým. Tříletý projekt bude ukončen v říjnu roku 2011 a věřím, že naplní očekávání nás všech...

Ing. Mária Kováčová, riaditeľka SPŠE v Piešťanoch

SPŠE v Piešťanoch sa často zapája do rôznych projektov EÚ, ktoré umožňujú kvalitatívne i kvantitatívne vylepšiť výchovno-vzdelávací proces na škole. Získané finančné prostriedky umožnili zriadiť na škole postupne špecializovanú učebňu výpočtovej techniky, špecializovanú jazykovú učebňu, multimediálnu knižnicu, posilňovňu, učebňu špecializovaného merania a špecializovanú učebňu strojopisu. Až tento rok 2009 sme sa zapojili do medzinárodného projektu v rámci cezhraničnej spolupráce SPŠE v Piešťanoch s OA v Břeclavi v ČR. Po oboznámení sa s ich študentským časopisom KIBIC sme s radosťou prijali ich ponuku zapojiť sa s našim študentským časopisom EXCLUSIVE

do projektu vydávania spoločného česko-slovenského časopisu. Projekt okrem vzájomných kontaktov a spoznávania sa študentov oboch škôl, prinesie nám moderné technické vybavenie redakcie a tvorcom i finančné ohodnotenie. Projekt sa úspešne rozbieha a všetci veríme v jeho úspešnosť.

Ing. Alexander Murín, vedúci časopisu EXCLUSIVE

Študentský časopis EXCLUSIVE pri SPŠE v Piešťanoch vstúpil v školskom roku 2008/2009 do záverečného ročníka svojej existencie. V decembri 2008 vyšlo ešte 1. číslo 12. ročníka, zrejme posledné. V roku 2009 sa časopis EXCLUSIVE zlúčil so študentským časopisom KIBIC pri OA v Břeclavi do spoločného česko-slovenského časopisu PIKNIK. Časopis vychádzal 3. krát ročne, jeho vydanie realizovala redakčná rada v rámci technických možností školy. Po umiestnení a oprave textov v počítači sa vytlačili prvé listy nového čísla, tie sa rozmnožovali na kopírovacom stroji a zošívavačkou

sa ručne spájali do jednotlivých výtlačkov. Za uplynuté, takmer 12-ročné obdobie si náš časopis študenti a pedagógovia obľúbili. Obsahoval rôzne oznamy, prezentácie študentov i pedagógov, aktivity školy, školské podujatia z pohľadu študentov, ich literárnu tvorbu, ankety a rôzne zaujímavosti, buď na poučenie alebo na pobavenie.

Na spoluprácu pri tvorbe spoločného česko-slovenského študentského časopisu PIKNIK sa veľmi tešíme.

PhDr. Leo Čuda, ředitel OA Břeclav

„Komu se nelení, tomu se zelení!“ říká staré české přísloví. Jsem rád, že se nám „zelení“ – že na naší škole je řada lidí, kterým není zatěžko být

aktivní jak při modernizování výchovného a vzdělávacího procesu, tak při získávání finanční podpory na vzdělávací projekty. „Centrum celoživotního vzdělávání“, „Pane, klikněte levým!“, „Neziskovky“, „Studentský divadelní soubor“, „Do práce“, „Brýle pro Afriku“, to jsou názvy nejznámějších z řady projektů, které naše škola v posledních letech realizovala.

Více jak deset let se také nelenilo paní profesorce Evě Šupinové a týmu studentů a studentek spojených kolem redakční rady školního časopisu Kibic. Je dobře, že jejich záslužná práce dnes dostává díky podpoře projektu Evropské unie nový rozměr. Tímto číslem vám představuji nový – dvojjazyčný studentský časopis, jehož cílem je obnovit mezi dnešními mladými lidmi povědomí o životě, jazyce, kultuře i historii nejbližšího slovanského národa. Přeji nové, spojené redakční radě OA Břeclav a SPŠE Piešťany hodně úspěchů a spokojených čtenářů.

Redakce

Obchodní akademie Břeclav
Smetanovo nábřeží 17

Břeclav

Redakce

Šéfredaktorka:

RNDr. Eva Šupinová (eš)

Redakční rada:

Vedoucí: Ludka Ferstlová

Členové: Ivana Čermáková (Ivča),

Kateřina Mikuličová (Blonda),

Yveta Košťálová (Yvetka),

Hedvika Hrdá (Hevík),

Dominika Matějková (Nika),

Marta Chludilová (Marfinka),

Kateřina Swatá (Kačes),

Markéta Hrdá (Maki),

Nikola Kolaříková (nickyy),

Mírka Rylková (Mírečka)

Korektury:

Mgr. Helena Klimovičová

Organizace chatu:

Míchal Skulínek

Redakční rada:

Vedúci: Filip Kopca

Členovia:

Marianna Uhlíková (m@rissk@)

Mária Tomková (marissa)

Veronika Vaculová (vacka)

Lívia Topolčanyová (LivuiQ)

Veronika Miháliková (elle)

Lenka Valovičová (hillary)

Korektúra:

Mgr. Daša Chrásteková

Grafická úprava:

Filip Kopca

RNDr. Eva Šupinová

Redakcia:

Stredná priemyselná škola
elektrotechnická,

Nám. SNP 8, Piešťany

Šéfredaktor:

Ing. Alexander Murín

RNDr. Eva Šupinová, vedoucí časopisu KIBIC

Během svého působení na škole jsem zaregistrovala mnohé zdařilé pokusy studentů vydávat svůj časopis. Jejich aktivita končila logicky maturitou, kdy pomyslné pádlo obvykle nebylo komu předat.

Vždy jsem se ráda psala (záliba zděděná po otci), a proto jsem založila novinářský kroužek. Nikdy jsem si nekladla žádné ambiciózní cíle. Jen jsem chtěla s lidmi, kteří mají stejného koníčka, dát možnost ostatním vyjádřit své názory. Chtěla jsem, aby na škole byla přátelštější atmosféra, abychom měli větší zájem jeden o druhého, uměli si naslouchat, ať už jsme před nebo za katedrou. A tak vznikl

KIBIC, časopis, který se zabýval mnoha tématy a snad byl i oblíbený.

Do současného projektu se mi nechtělo, když jsem si uvědomila, kolik mě čeká práce. Ale přece jen mi jeho hlavní myšlenka drápkem uvízla v srdci a této výzvě jsem neodolala. Vždyť kolik krásných přátelství jsem zažila během studií, jak ráda jsem vždy poslouchala slovenštinu a četla slovenské knihy! A ta krásná příroda...

Nový časopis je pro mě další dimenzí, prostorem, kde se můžeme setkávat a povídat si spolu. Těším se na zajímavá témata a na nová přátelství, která tato spolupráce určitě přinese.

Ročník I, číslo 1, vyšlo nákladem 1000 ks.

Další číslo vyjde v červnu 2009.

Texty s příponou doc (Times), foto ve formátu JPG zasílejte vždy zvlášť, bez grafických úprav.

na návštěvě obchodní akademie

Bob: Tak, to je ta škola! Barva hezká, zelenou mám rád. Jé, a tady už přichází první student!

Student: To jsou mi ale věci! Bob a Bobek na obchodce. Jsem vám k službám, když budete potřebovat.

Ve škole...

Bob: Co nás tady čeká a tak, co ze mě bude...

Student: Na škole jsou dva obory, v každém ročníku dvě třídy obchodní akademie a jedna třída ekonomického lycea. Obory se liší počtem hodin ekonomických předmětů ve prospěch OA, lyceum má zase více přírodovědných předmětů a předpokládá se, že jeho absolventi touží po dalším studiu na VŠ.

Bobek: Těda! Tady je ekonomů. A hlavně, že je krize.

Bob: Pojď, jdeme na prohlídku.

Bobek: Vidím dveře do první učebny! OBK? Co to je?

Student: To je počítačová učebna - tady se žáci učí psát všemi deseti a vypracovávat osobní a obchodní dopisy.

Bob: Paráda! Podívej, tady jsou další dveře - VYTP! Samé zkratky, tomu vážně nerozumím.

Student: Další počítačová učebna.

Zde se učí žáci pracovat s počítačem. Nachází se zde i promítací plátno, takže se často využívá na promítání prezentací studentů v různých předmětech, třeba ve zbožiznalství.

Bobek: Pojď, tady jsou další dveře! MU? Tak to už má jenom dvě písmenka.

Student: Tak tuto učebnu máme nejraději. Nové počítače, hezké nástěnky a nábytek...no prostě nádhera! A navíc je financována z fondu EU.

Bob: EU? Zase ty tvoje zkratky...

Bobek: A tohle je sborovna?

Student: Přesně tak, tohle je sborovna, ale být vámi, tak do těch vedlejších dveří nechodím. Tam je ředitelna!

Bob a Bobek: Padámééé!

Student: Ještě nikam nechodte. Nahore jsou sice jenom třídy a kabinety, ale v přízemí by se vám mohla líbit tělocvična a posilovna.

Bobek: Hele, tady jsou samé škatule!

Bob: Bobku, to nejsou škatule, nýbrž skřínky, kde si studentíci schovávají věci.

Bobek: Hele, koukneme se sem, JLS?

Student: Učebna cizích jazyků, kde nechybí televize, video ani sluchátka. V přízemí je takových učeben více.

Bobek: Konečně jídlooo!

Bob: Ty trdlo, to jsou automaty a ne bufet. Jeden na teplé nápoje, vidíš? Káva, kapučíno... Tenhle

Bob: Vstávat a cvičit!

Bobek: Bobe, no nezbláznil ses? Vždyť ještě není ani ráno!

Bob: Ale je! Jen ty ho chceš zaspat. Vylez, honem! Dnes jdeme na návštěvu.

Bobek: Na návštěvu? A kam?

Bob: No, na Obchodní akademii v Břeclavi, Smetanovo nábřeží 17, 690 02.

Bobek: Cože? Děláš si srandu? Z jednoho blázince jsi ještě ani nevylezl a už chceš do dalšího?

Bob: Pojď a nekvákej!

Bobek: Ach jo, tak dobrá. Tak jdeme!

...

zase na bagety a různé čokoládové pochoutky. A tady v tom posledním si můžeš koupit třeba fantu nebo sprite.

Bobek: Hmmm, začíná se mi tu líbit.

Student: A to jste ještě nebyli úplně nahore v aule.

Bobek: Aula? To zní exoticky.

Bob: Bobku, ty jsi dobrý exot☺. Tohle je přece místnost, kde se konají veškeré akce školy, divadla, koncerty, všelijaké maturity a dokonce se tu předává maturitní vysvědčení!

Student: Tak jak se vám tady líbilo?

Bobek: No super, ale v klobouku je líp...

Bob: Ale žádné takové, hned v září nastupujeme do prvního ročníku!

Student: No moment! My tu máme obory dva! Obchodní akademii a ekonomické lyceum!

Bobek: Tak to jdu na obchodní akademii.

Bob: A proč, prosím tě?

Bobek: Protože chci být obchodní akademik☺

Bob: Tak dobře, ale až budeš trochu větší.

Student: Tak na shledanou, králíci z klobouku☺.

Hevík

Tak toto je SPŠE...

Prvý vyučovací deň na SPŠE sa uskutočnil dňa 1. októbra 1968. To znamená, že naša škola oslávila už svoje 40-te narodeniny. Jej vznik podnietil závod Tesla zameraný na slaboprúdovú elektroniku, ktorá si takto zabezpečovala kvalifikovanú pracovnú silu. Po roku sa škola presťahovala z terajšieho mestského parku do budovy na Nám. SNP, v ktorej sa nachádzame aj teraz.

Dnes poskytuje škola vzdelanie v odboroch: telekomunikačná technika, počítačové systémy a infromatické a telekomunikačné systémy v rámci študijného odboru elektrotechnika (ELE) a v študijnom odbore technické a infromatické služby (TIS). Jednu triedu navštevuje približne 34 študentov z Piešťan i širokého okolia.

Odbor ELE navštevujú väčšinou chlapci, ktorých láka najmä kontakt s technikou a počítačmi. Na odbor TIS sa hlásia naopak najmä dievčatá, ktoré sa po absolvovaní môžu uplatniť ako rôzne administratívne pracovníčky či účtovníčky. V treťom ročníku zakladajú v rámci projektu Junior Achievement a predmetu aplikovaná ekonómia študentské spoločnosti fungujúce ako malé podniky, poskytujúce nám drobné služby (čaj, kopírovanie, rôzne výrobky).

Hneď pri vchode do budovy školy vás láka malý bufet, kde si u Dr. Bufeta (ako ho volajú žiaci J) môžete kúpiť niečo na zahryznutie.

Keď sa vyberieme hore schodiskom, dostaneme sa do centra tohto „úľu“. Na dvoch poschodiach, takmer naplno okupovaných žiakmi, nájdete aj niekoľko odborných učební, učiteľských kabinetov, ba dokonca knižnicu, o ktorej podľa mňa väčšina žiakov vôbec netuší. V každej učebni sa nachádza „teslový“ televízor, ktorý často spríjemňuje vyučovanie premietaním odborných filmov či filmovými spracovaniami klasických literárnych diel a relácii školskej TV Astra.

Na prízemí, vpravo od vchodu, je hlavný tábory učiteľov: zborovňa, riadiateľňa, kancelária zástupcov, 3 učiteľské

kabinety a sekretariát.

Naľavo od vchodu sú účtovnícke kancelárie, 3 učebne výpočtovej techniky plné počítačov a ďalšie kabinety. Cel-

Laboratórium

kovo je na škole 8 počítačových učební s výkonnými počítačmi. Ďalej sa nachádza 9 elektrotechnických laboratórií a dielní, kde sa študenti učia zapájať, konštruovať a merať rôzne prístroje a spotrebiče. Samozrejme i strojnícke dielne na školskom dvore sú vybavené na spracúvanie všetkého „železného“ materiálu – zväčša ide o opravu zničených školských stoličiek J.

Školský dvor sa asi nazýva dvorom kvôli v týchto časoch vzácnemu, no najmä malému, kúsku zelene a študentmi sfušovanou podobizňou Barlolamača - symbolu Piešťan.. Zvyšok dvora tvorí parkovisko bicyklov, motocyklov, áut, sídlo školníkov a už spomínané dielne a garáže. Cez dvor sa dá zo školy odísť zadným východom, ktorý hojne využívajú najmä fajčiari. Tí spôsobili svojim neporiadkom v okolí školy už niekoľko problémov a písomných sťažností.

Naša škola má unikátnu telocvičňu nachádzajúcu sa v suteréne školy! S výškou približne 2,5 m a rôznymi te-

rénymi prekážkami naokolo (žinenky, kozy, množstvo pingpongových stolov) sa stáva futbalový zápas priam adrenalínovým športom. Škola je vybavená dosť malou, no kvalitne vybavenou posilňovňou, ktorú navštevujú žiaci po vyučovaní i cez hodiny telesnej výchovy.

Z množstva krúžkov fungujúcich na našej škole, odporúčam strelecký (strelba zo vzduchovky/luku), jeden z niekoľkých elektrotechnických, anglických a literárnych krúžkov, pre prípadné doplnenie chýbajúcich vedomostí. Krúžok break dance alebo posilňovňa pre tých športovo aktívnejších. A samozrejme krúžok školského časopisu.

Takisto sa študenti môžu realizovať na súťažiach, ako napr.: biatlon, orientačný beh, majstrovstvá športovej všestrannosti, preteky na kolieskových korčuľach, silový 5-boj, futbalové a basketbalové turnaje medzi strednými školami z Piešťan a okolia, pingpong, vianočné/novoročné gule, atď...

Pre vedátorov je tu súťaž zručnosti Zenit v programovaní i elektronike, SOČ - stredoškolská odborná činnosť, olympiády z matematiky, angličtiny a nemčiny.

Filip

Telocvičňa

Mgr. Maroš Ščerbík

Jak vzpomínáte na své dětství na Slovensku?

Narodil jsem se v Bardějově na východním Slovensku. Moje dětství bylo pěkné, pestré, s rodiči jsme hodně cestovali, také sportovali.

Ing. Jana Dyčková

Proč jste se rozhodla studovat právě na Slovensku?

V letech 1981-1985 jsem studovala Fakultu ekonomiky výrobních odvětví na VŠE v Bratislavě. Po absolvování SEŠ Břeclav přicházely v úvahu jak z hlediska mého dalšího profesního směřování, tak i z hlediska kvality vzdělání jen dvě tuzemské školy - VŠE v Praze nebo VŠE v Bratislavě. Bratislavu jsem zvolila mj. z důvodu kratší vzdálenosti do místa bydliště. Díky tomu jsem byla vlakem za hodinku ve škole nebo naopak zpět doma, což mi umožnilo pokračovat ve většině dřívějších aktivit.

V jakém jazyce se neslo celé vaše studium?

Přednášky a semináře probíhaly převážně ve slovenštině, slovensky (až na výjimky) byla psána i skripta. Vzájemná velmi dobrá znalost druhého jazyka byla zcela běžná. Od českých studentů však nikdo nevyžadoval, aby mluvili slovensky. Bylo jen na nás, jakou řeč zvolíme. Já jsem všechny písemné práce, včetně diplomové, psala česky a česky jsem také mluvila. Dva klíčové ekonomické pojmy – dopyt a ponuka (poptávka a nabídka) – jsem si však osvojila ve slovenštině. Jak už to v ekonomických vědách bývá, s těmito slovy jsem se za dobu studia potkávala často. A protože bylo potřeba uvažovat rychle, a mně hlavně zpočátku trvalo, uvědomit si, jestli dopyt je poptávka nebo nabídka, tak jsem u těchto slov volila převážně slovenskou verzi. To, že jsem absolvovala VŠ na Slovensku, mi přineslo i jednu nepříjemnou povinnost. Učitel na české škole, který absolvoval VŠ v zahraničí (a tím „zahraničím“ byla po

Co Vás přivedlo do České republiky?

Do Hodonína jsem se odstěhoval po vojně v roce 1996, protože moje manželka – bývalá spolužačka z vysoké, odtud pochází a měli jsme tam byt i práci.

Nestýská se Vám po rodné zemi?

O nějakém stesku po rodné zemi (zatím) mluvit nemůžu, protože mám na Slovensku rodiče i bratra s rodinou a každý rok se potkáváme i několikrát, takže kontakty se Slovenskem jsou intenzivní.

V čem se podle Vás nejvíce liší Češi a Slováci?

To je těžká otázka. Češi jsou možná více pracovití i podnikaví, ale více, pardon za výraz, „vychcaní“, Slováci jsou možná míň „zažraní“ do práce, ale zase u nich pozorují

rozpadu společného státu chápána i SR), musel složit nostrifikační zkoušku z jazyka českého. Dnes je naštěstí v zákoně o pedagogických pracovnících napsáno, že se uvedená povinnost netýká těch učitelů, kteří absolvovali maturitní zkoušku z CJL.

Jak vzpomínáte na svá léta studií na Slovensku?

Velmi dobře. Našla jsem spoustu výrobních kamarádů a také manžela (i když ten je Moravák a v Bratislavě stejně jako já studoval). Procestovala jsem kus Slovenska a zažila mnoho nezapomenutelných chvil. Bratislava, jako hlavní slovenské město, pro mě skýtala do té doby netušené možnosti kulturního vyžití: slovenská populární hudba (tehdy např. velmi známá skupina Elán), úžasný slovenský folklór (např. vystoupení souboru Lúčnica), ale i hostování českých zpěváků nebo herců atd. Vždycky jsem byla fanouškem sportu a v Bratislavě jsem na vlastní oči viděla atletické výkony takových osobností, jakými byli např. tyčkař Sergej Bubka nebo běžec Alberto Tomba. Vstupné na tyto akce ovšem něco stálo. Abych finančně nezatěžovala rodiče, pracovala jsem o volném čase na brigádách v tiskářských závodech, v pivovaru nebo ve výrobně technického skla. Tam to bylo zvláště náročné. Skelná vata proti vaší vůli nalezla úplně všude.

Nikdy jste neuvažovala o tom, že byste tam zůstala?

Těsně po absolvování VŠ ani ne. Když

větší pohostinnost i vstřícnost.

Jak se vaří u Vás doma – česká nebo slovenská kuchyně? Kterou upřednostňujete?

U nás doma je to česko-slovenská kuchyně. Na Vánoce míváme „kapustnicu“ (hádejte, co to je :D)...Když jsem bydlel u rodičů, máma dělala fantastické pirohy nebo halušky. A české jídlo – třeba bramborové knedlíky (ty obyčejné nějak nemusím, i když ...) Je toho víc, ale co já vím, co je české nebo slovenské?

Představte si situaci: zápas ČR versus SR. Komu fandíte?

No tady se řídím statistikou. A protože statisticky mají (většinou) navrch Češi (například v hokeji), tak obvykle fandím Slováckům, aby to negativní skóre nějak srovnali.

ale manžel dokončil o pár let později vědeckou aspiranturu a nabízel se mu v Bratislavě zajímavá práce, možnost přestěhovat se na Slovensko jsme zvažovali. Vyřešili to však za nás jiní – na konci roku 1992 došlo bohužel k rozdělení Československa a my jsme zůstali v ČR.

Jak na Vás působilo to prostředí, lidé? V čem se podle Vás nejvíce liší Slováci od Čechů. Existuje něco, co na nich obdivujete (např. povahová vlastnost)?

Mezi studenty jsem se nikdy nesetkala s nevráživostí, jen občas v některých obchodech padla poznámka o „Čehúnech“. Pokud tomu chtěl člověk předejít, stačilo naznačit, že je z Moravy, nebo mluvit slovensky. Mimochodem - spisovná slovenština je moc krásný jazyk a zní mi nesmírně libozvučně.

Myslím, že nejsou zásadní rozdíly mezi Čechy a Slováky. Podle mě jsou Slováci

emotivnější (v kladném i záporném směru), jsou méně konzervativní v investování, v jejich životě hraje větší roli víra... U většiny slovenských mužů, se kterými jsem se potkávala, se mi líbilo, že umějí být k ženám galantní a pozorní, Slováci se hezky oslovují: Janka, Marienka, Vladko, Šaňko...

Změnil se za ta léta Váš názor na Slováky?

Ne. Neustále vnímám Slováky jako nejbližší národ.

Co říkáte na slovenskou kuchyni? Chutná Vám? Máte nějaké oblíbené jídlo?

Západoslovenská kuchyně, se kterou jsem se nejvíce potkávala ve škole, se hod-

ně podobá té naší – moravské. Z typicky slovenských jídel miluji brynzové halušky, ale s „pořádnou“ brynzou, nebo škvarkové pagáče. Nemám ráda skopové. Ze slovenské kuchařky využívám některé recepty, např. na vánoce šuhajdy.

Jaký je Váš vztah ke Slovákům a ke Slovensku vůbec? Jezdíte tam někdy (např. na dovolenou)?

Můj vztah ke Slovákům a Slovensku je velmi vřelý. Na Slovensko se často vracím - navštěvuji spolubydlící z kolejí, měli jsme setkání se spolužáky, byla jsem několikrát v Tatrách. Naposledy těsně po obrovské vichřici, která změnila tatranské lesy k nepoznání. Navštěvuji s kamarádkami bratislavská divadla. Vracím se vždycky nadšená – obdivuji slovenské herce, jejich výkony jsou prostě úžasné. Pravidelně sleduji dění na Slovensku, a to nejen z profesního hlediska. Když nejsme zrovna protivníky třeba ve sportu, tak Slovákům moc fandím. Ptala se Ludka Ferstlová

Ing. Jaromír Tříška

Čo vás spája s Českou republikou?

Narodil som sa vo Vyškove na Moravě (30 km od Brna), vyrastal som pri Ostrave, študoval som v Rožnově pod Radhoštěm, neskôr štúdium VUT - Brno.

Rozdelenie Česko-Slovenska však považujem za hlúposť. Mojou vlasťou bolo odjakživa Česko-Slovensko.

Prečo ste sa rozhodli prísť na Slovensko?

Našiel som si tu manželku a prácu v Tesle Piešťany.

Neláka Vás vrátiť sa späť?

Momentálne to neriešim. Keby som však dostal príležitosť pracovať v Česku, záviselo by to od okolností, nevyklúčujem to.

Vidíte rozdiel medzi Slovákmi a Čechmi?

Áno. Češi sú viac racionálnejší, pribojnejší. Slováci sú skôr emotívnejší, srdečnejší, málo pribojní.

Predstavte si, že Česko a Slovensko sa stretnú v športovom zápase. Komu by ste fandili?

Vždy fandím Čechom. Som Čech, tak fandím Čechom. Keď boli mužstvá spoločné, fandil som vždy Česko-Slovensku.

Uprednostňujete slovenskú alebo českú kuchyňu?

Keď sa varia u nás halušky, tak utekám na chalupu, nechutia mi. Žena varí zväčša české jedlá.

Spomínate často na roky v Čechách?

Áno. Boli to fantastické roky, rád na ne spomínam. Vždy, keď prídem do Brna alebo Rožnova, prepadne ma nostalgia.

vacka, marissa, Liviq

Ing. Dana Pospíchalová

Co Vás vedlo k tomu studovať na Slovensku? Na Slovensku jsem absolvovala postgraduální studium Učitelství ekonomických předmětů na Národně-hospodářské fakultě VŠE v Bratislavě v letech 1985 – 1986. V té době jsem učila na střední ekonomické škole v Břeclavi. Bratislava byla blíže než Praha a také mě lákalo srovnání Bratislavy s Prahou, kde

Mgr. Ivana Pavelková

Čo vás spája s Českou republikou?

Narodila som sa v Znojme, žila som tam, navštevovala základnú školu a gymnázium. Čiastočne som vyrastala blízko Ivančíc a neskôr som študovala na Univerzite J.A. Purkyně, teraz Masarykovej univerzite v Brne.

V čom sa podľa Vás líšia Češi a Slováci?

Moja životná skúsenosť mi hovorí, že v každom národe a dobe sa nájdu ľudia s rozličným charakterom a zvyčajne tí, ktorí sami nemajú všetko „naj“, skôr pochopia iného.

Česká povaha je podľa mňa skôr vynaliezavá a pragmatická. Pre Slovákov je viac typická spontánnosť a emocionálnosť. V českej mentalite je viac zakotvené odhodlanie poukázať na krivdy a nespravodlivosť formou protestu, nerezignovať a nezmierniť sa s tým, čo považujeme za nesprávne.

Predstavte si, že Česko a Slovensko sa stretnú v športovom zápase. Komu by ste fandili?

Nesledujem príliš veľa športových podujatí a súťaží. Ale napr. hokej by si vždy zaslúžil víťazstvo ten lepší tím. V športe je jedno z najpodstatnejších vecí materiálna podpora a zázemie, okrem húževnatosti a snahy reprezentovať svoju krajinu. V súčasnej dobe sa dá hovoriť o veľkých rozdieloch, ktoré v súčasných dvoch republikách v tejto oblasti sú, čo sa v zastúpení a umiestnení športovcov prejavuje aj keď úspech v športe je veľmi krehká záležitosť.

Ako vnímate odlúčenie od svojej vlasti?

Do svojho rodného kraja sa stále vraciam, cítim a vidím tam veci, ktoré som nie vždy vnímala, keď som tam stále žila. A som rada, že už sa situácia zmenila tak, že nemusím na hraničnom prechode vyťahovať doklady.

(Foto je z dřívější doby)

vacka, marissa, Liviq

jsem v 70. letech studovala na VŠE obor Ekonomika vnitřního obchodu.

Jak se Vám na Slovensku líbilo? Prostředí i lidé byli velice přátelští a plní pochopení, na škole byla téměř rodinná atmosféra. Vzpomínám si na vynikajícího učitele, profesora Petera, který přednášel a zkoušel účetnictví. Zkouška u něj byla velice příjemný rozhovor.

Jaký je Váš vztah ke Slovákům a ke Slovensku vůbec? Přiznám se, že žádný názor na Slováky nemám. Mám mezi nimi hodně přátel, které mám ráda a vážím si jich, že jsou Slováci, mi nepřipadá podstatné.

Nikdy jste neuvažovala o tom, že byste tam zůstala?

O tom jsem skutečně neuvažovala, rodinu i práci jsem měla v Břeclavi, nebyl důvod.

Vracíte se ráda na Slovensko?

Od roku 1996 každé léto pořádá Nadácia F. A. Hayeka z Bratislavy spolu s Foundation for Teaching Economics z Kalifornie Letní školu ekonomie pro studenty středních škol a jejich učitele. Přednáší zde jak učitelé z USA, tak ze Slovenska. Jezdím tam moc ráda, práce v mezinárodním týmu je inspirující a příjemná.

Na čem si nejvíce pochutnáte ze slovenské kuchyně?

Na haluškách.

eš

Mají se studenti na co těšit?

Ve středu 4. března, právě když jsme byli pracovně na návštěvě v Piešťanech, jsme zorganizovali zajímavou formou česko-slovenský rozhovor mezi studenty, a to pomocí chatu. Týkal se tradičních událostí na obou školách. Za obchodní akademii se zúčastnila především Yveta Košťálová a za elektroprůmyslovku Filip Kopca, oba už letošní maturanti, a Marianna Uhlíková a Livia Topolčanyová. Rozhovor záložoval Michal Skulínek, správce webu bývalého školního časopisu Kibic. Organizace nebyla jednoduchá, a proto děkujeme touto formou všem, kteří

se na přípravě a realizaci podíleli... eš

Filip: Tak ja som Filip, štvrták na našej škole, rád by som sa dozvedel niečo málo o vašej...

Yvetka: Aho, já jsem Yveta, chodím taky do čtvrtého ročníku. A na oplátku bych se ráda dozvěděla něco o vaší škole...

Filip: Tak aká bola najkrajšia akcia, čo si za tie 4 roky na OA zažila?

Yvetka: Určite startovací týden v prvém ročníku, protože jsem zde poznala své budoucí, teď tedy současné, spolužáky.

Filip: Tak zoznamovanie na začiatku prváku bolo úžasné, tiež na to veľmi rád spomínam. No najlepší bol asi týždeň na lyžiarskom výcviku. Chodíte aj vy?

Yvetka: U nás se lyžuje ve druháku a chodí tam málo lidíček.

marysska: A u nás v prvom ročníku zase skoro celá trieda a vo vyšších ročníkoch sa dopĺňa.

Filip: Lyžovanie milujem a spolu s triedou plnou kamarátov je to nezabudnuteľné. Akurát nám chýbali dievčatá, sme totiž čisto chalanská trieda :(

LivuiQ: Hej, aj my sme boli skoro vsetci a v druhom sme mali turisticky a tam boli tiež skoro vsetci.

Yvetka: No někteří se těm výletům prostě vyhýbají, ale neví, o co přicházejí o nejlepší zážitky na škole

marysska: Tak to je teda pravda... a podľa môjho názoru sa ukáže správny triedny kolektív aj pri iných akciách, ako napr.

imatrikulácia prvého ročníka.

Yvetka: Co to je imatrikulácia...to my nemáme...my v prvém ročníku jezdíme na týdenní poznávací kurz...říkáme tomu startovák...

Filip: Startovák - takže to nebol obyčajný týžden? :)

Yvetka: Startovací týden byl úplně super, protože hned první týden školy jsme se na něj vydali. Byli jsme ubytováni v chatkách po čtyřech nebo sedmi studentech. Bylo moc hezké počasí, protože ještě nezačal podzim. Hráli jsme různé poznávací hry, byli jsme na výletě po okolí a jednu noc jsme spali pod širákem

Filip: To súhlasím, u nás na škole majú ešte tradíciu turistické kurzy, ako spomínala Livia a literárno-poznávacie exkurzie - po stopách národovcov Slovenska, tam si pekne zopakujeme slovenčinu a dejiny.

Yvetka: Turisticko- poznávací zájezd máme taky, ve třetím ročníku...a literárno-poznávací nemáme, ale mohlo by to být zajímavé. Jezdíme však na různé exkurze po různých městech. A mně se líbily oba dva...každý má svoje plusy i mínusy...Mám ráda sport jak zimní, tak letní, takže jsem si oba dva kurzy moc užívala...

marysska: Yvet, koľko dní trvajú tie vaše výlety? A kde ste boli najďalej?

Yvetka: V prvém ročníku máme kromě týdenního poznávacího i výlet, který trvá dva dny a studenti si sami vyberou, kam pojedou.

Filip: Najďalej som bol v Košiciach, na trojdňovom výlete

Yvetka: My jsme v prvém ročníku byli na dvoudenním výletě v Rožnově pod Radhoštěm

Filip: Ale brat bol pred štyrmi rokmi zo školy až v Chorvátsku.

Yvetka: Ve druhém ročníku jsme se nemohli domluvit, kam pojedeme, tak jsme se nakonec vydali do nedaleké Lednice.

marysska: ... bola tu položená otázka, čo je to imatrikulácia, tak je to prijatie prvákov do cechu študentov SPŠE...ide vlastne o večerný program, ktorý vymyslia žiaci tretieho ročníka. Vždy sa zvolí nejaká téma, napr. 80-te roky, alebo disco...a tak... a tretiaci sa v tomto štýle oblečú, vyzdobia miestnosť pozvú sa tam naši triedni profesori, profesori našich nováčikov a samozrejme náš pán kameran :-D. No a súčasťou programu sú rozne spevácke, tanečné alebo iné aktivity a súťaže.. a na konci všetkých súťaží sa určí tzv. MISS a MISS-ák. A potom sú ocenení. A po súťažiach sa pekne navečerajú a potom je už voľná zábava čiže disko.

Yvetka: Ta imatrikulácia může být su-

per. My máme každoročně školní ples...

marysska: No, aj my sme na to mysleli, teda že zorganizovať ples, len v našej 2,5 metrovej telocvični by bol asi dosť veľký problém :-D :-D :-D

Filip: Také niečo ako ples nám veľmi chýba - akcia, kde by šla komplet celá škola.

Yvetka: My máme možnost pronajmutí Kulturního domu, kde se pořádá víc plesů.

marysska: No my taký luxus v Piešťanoch nemáme.

Yvetka: Ples je fajn.Aspň se můžeme sejít neformálně a učitelé nás nemusí hlídat tak moc, jak na výletech.

LivuiQ: Uznávám, ples by bol super... príležitosť spoznať aj iných mimo svojej triedy.

marysska: Hej, konečne by to bola akcia na úrovni!!!!!!! a super by sme si zatancovali!

Yvetka: Náš okres je na různé plesy poměrně bohatý. A všichni se parádně baví a tancují. Ples organizují žáci třetího ročníku a pomáhá jim každoročně paní profesorka Břejchová.

LivuiQ: U nas dievčatá prevažne majú chlapcov a chlapci nie su voľny...tam je hlavný problém.

Yvetka: Aha...tak u nás je to jak kdy... občas tu nějaký páreček vznikne, ale že by se to tady tak moc párovalo, to ne...to by taky zůstalo dost holek na ocet...my jsme zase většinou dívčí škola, ale je pravda, že už tady máme víc kluků než dřív.

marysska: Páriky-nepáriky, pokiaľ je super kolektív, dobrá hudba a tanec, tak je to zážitok na celý život!!!!

Yvetka: To máš pravdu.

marysska: U nás, keď sa povie ples, tak niektorí ľudia pokrúčia hlavou... že bože, to je trápne... alebo tak... ale dúfam, že väčšina z toho vyrastie.

Filip: U nás jsou tiež zaužívané takzvané "dozvuky", kde sa oslavuje trochu intenzívnejšie, ako na stužkovej, ak ma chápete. Býva to na chatách cez víkend a bez dozoru. Chodíte aj vy na niečo podobné?

LivuiQ: Aby to nevideli rodičia na stužkovej, tak si to vynahradia na dozvukoch.

Yvetka: No, kluci po stužkovacím večírku taky měli dopíjenou, ale bylo to u jednoho z nich doma a moc lidem o tom neřekli...takže taková akce jako u vás neproběhla, což je myslím škoda.

Filip: Dopíjená - to je krásny výraz. Ale tento rok u nás dve triedy museli volať záchranku.

Yvetka: Ty jo, tak to náš stužkovací ve-

čirek prebehl celkom v klidu, akorát spolužák zaspal ve vlaku a jel až do Brna a musel platit pokutu tisíc korun.

Filip: :To sa stalo aj bratovi, len bez pokuty, a ten musel spať na stanici ako bezdomovec, lebo mu nešli spoje domov.

marysska: U nás sú v dnešnej dobe len diskotéky, na ktorých sa opijajú už aj 12-13 ročné deti.

LivuiQ: Hej cista pravda, ja sa tam cítim jako tetula.

marysska: Ľudia, a čo fašiangové pochody cez dediny/mestá?

Yvetka: U nás se právě snaží tyto tradice obnovit. Letos se konal čtvrtý lodnický fašank.

LivuiQ: Nie som na tradície zafažená, ale keď ma niekto pride vyšibať, tak sa tomu poddam.

Filip: Ja som z tých, čo ich držia! (myslim tradície :)

marysska: A ako prebieha ten fašang???

LivuiQ: Podľa mňa sú tradície pekne :)

Filip: Na fašangu na Morave som pred rokom bol - to bola krásna akcia, všade plno domácich dobrôt a ľudia, čo sa neponahlali, sa spolu pekne bavili.

marysska: U mojej babky chodia mládenčí po dedine s dychovkou, s 2 dievčatami a v každom dome zazvonia a vytiahnu všetkých na ulicu, kde si všetci zatancujú. A ak majú v rodine smútok, že im niekto zomrel počas roka v rodine, tak mládenčí stoja v kruhu a "držia smútok" s takými paličkami.... proste neopísateľný zážitok.

Filip: Ale aby sme sa vrátili ku škole... Yveta, ako štvrtáčky sa tá chcem spýtať: Ako sa cítíš pripravená na budúci život po absolvovaní vašej školy, dala ti toho dost?

Yvetka: Určite mi toho dala dost. Líbí se mi, že nás učí spíš samostatnosti, že nám nenaservírujú všechno pod nos, ale sami musíme mít zájem

LivuiQ: O tom by škola mala byť :)

Yvetka: To jo, ale právě že znám i takové školy, které studentům všechno naservírují pod nos a ti studenti se pak sice dostanou na vysokou školu, ale neudrží se tam.

Marysska: Podľa mňa je naše škola najlepšia v Piešťanoch.

Filip: To u nás je to trochu horšie s tým servírovaním, musíme mať ozaj veľký záujem, aby sme sa niečo naučili. No a problém je, že málokto má záujem

marysska: Presne. Kto chce, sa naučí. Kto nechce, fláka to a tak to aj v živote dopadne.

Yvetka: No u nás je rozhodně lepší chodit do školy, než se to učit z knížek. Stejně většinu učebnic, které jsem si koupila, jsem ani neotevřela.

marysska: Sůhlasím s Yvet.... proste aj to prepisovanie poznámok - to nepochopíš tak, ako keď ti to učiteľ vysvetlí a potom si to napíšeš.

Filip: Tak tak, 80% vedomostí mám z výkladu profesora.

Filip: Yveta, a ako plánujete zo spolužiakmy ukončiť 4 ročník?

Yvetka: Určite bude nějaká akce, ale že by to bylo nějak organizované, tak to asi ne. U nás ve třídě jsou spíš takové skupinky. Takže nejspíš s pár spolužáky posedíme a popijeme. Jak vy budete oslavovat?

LivuiQ: Ale nie, budeme zapíiijiat žiať :D

Filip: Naši rodičia sa dohodli, že nám vraj zaplatia ďalšie dozvuky, ak úspešne zmaturujeme...tak sa snažím.

Yvetka: Ale před svatým týdnem bývá takzvané poslední zvonění. Mně se tato tradice zrovna moc nelíbí. Je to prostě jen o tom udělat největší binec na škole. Studenty pomalovat rtěnkami a postříkat voňavkami. Přijde mi to neinteligentní, ale bohužel, většinou spolužáků se to líbí.

LivuiQ: U nás pišu na tabuľu a spievajú stužkovú od Elanu :D

marysska: navždy sa zachováááá v pamäti stužková...

Filip: U nás sa to volá akademický týždeň a pred tým býva taká oficiálna rozlúčka.

Yvetka: Jednou čtvrtáči taky zpívali a říkali různé básničky a to mi přišlo mnohem lepší, ale zas záleží na třídním kolektivu, jak se domluví.

Yvetka: U nás je to svatý týden. Ale zatím jsme rozlúčku neplánovali.

Filip: Unás sa robí neporiadok po stužkovej, keď vykrikujú a spievajú v oblekoch po škole, rozdáajú rôzne zvyšky po stužkovej a robia zbierku na dozvuky.

Yvetka: To by mohlo být dobrý...pít za cizí peníze.

marysska: A máte tam niečo ako KO-ČAP - kurz ochrany človeka a prírody???

Yvetka: Kurz ochrany člověka a přírody...neboli také branný kurz. Na ten jezdíme ve třetím ročníku. Organizuje ho profesorka Šedá a ten plán je tak nabitý, že se těšíme na každé osobní volno, kdy si odpočinout. Jezdíme na týden a hrajeme různé hry. Učíme se s buzolou, jezdíme na lodičkách a nejlepší byla soutěž "starej se o své vejce".

marysska: A čo je to také...?

Yvetka: Každá skupina dostala syrové vejčko a měla za úkol se o něj starat. My jsme jako první zašli do kuchyně a nechali si ho uvařit.

Filip: "Starej se o své vejce", a čo robili dievčatá?

Yvetka: No přece seděla na vejcích.

marysska: 1. deň dostaneme mapky Piešťan a máme nájsť určité miesta zaznačené na mape a plniť nejaké tie úlohy... druhý deň máme celodennú turistiku a vrátíme sa asi okolo 4-5 popoludní... a na 3 deň máme aktivity typu: strelba zo vzduchovky, kurz prvej pomoci a kurz o dopravných značkách a podobne :)

marysska:kvočky? :-D, kot-kot-ko dáááák, nesiem vajce ako vták

Yvetka: Střelbu jsme měli taky i kurz první pomoci. Dýchali jsme do panáka bez nohou a rukou a druhý měl volat záchranku, jakože...

marysska: My sme do nikoho nedýchali.... lebo pršalo.

Filip: My sme ešte strielali zo vzduchovky a opekali pri "táboráku!"

Yvetka: Nám přelo jen chvilku našťestí, jinak by to tam bylo k nevydržení, páč je tam jen malá místnůska a to je jídelna. Vzduchovku i táborák jsme měli taky. Tam si každá skupina něco připravila a my jsme udělali kvíz pro učitele. A zjistilo se, že i oni jsou jen lidi...

Yvetka: Co to je pečatenie triednej knihy?

Filip: No pečatenie triednej knihy - je to vytvorenie zámenky na to, aby sme sa týždeň pred stužkovou nemuseli učiť, ale mohli sa pripravovať na ňu.

Yvetka: Aha a vy ji zapečítíte, aby se do ní nemohlo psát.

marysska: Dokonca jedna trieda od nás ju ukradli zo zborovne a zaliali do sádry!!

Filip: Vždy sa zaviaže stuhou a zaleje pečatným voskom - samozrejme tak, aby sa dala používať naďalej a okolo toho spravia študenti nejaký program - my sme mali napr. pohreb. Ďalšia trieda spravila takú atrapu triednej knihy a vláčila ju za autami... Tak vidíte, akú máme úctu k vedomostiam :)

Yvetka: U nás na škole je obľíbené Vánoční zamyšlení. Koná se vždy poslední den před vánočními prázdninami a je to super....

Filip: Čo sa tam deje?

Yvetka: Každá třída má za úkol vymyslet nějaký program pro ostatní, třeba nějakou scénku...a třída, která vymyslí nejlepší program, dostane sladkou odměnu. Obvykle dort, ale máme i druhé a třetí místo - krabice se zákusky.

Yvetka: Já vás musím za chvíli opustit...zítra se určitě uvidíme. Mějte se hezky. Těším se.

Filip: O.K. Ďakujem vám všetkým, že ste si našli čas. Veľmi ma to tu bavilo, teším sa, keď sa s vami stretnem aj naživo. Týmto oficiálne rozpúšťam "sezení".

Upraveno, kráceno - eš

ENERSOL SR 2009

Projekt je zameraný na podporu rozvoja školského vzdelávacieho programu v oblasti obnoviteľných zdrojov energie. Súťaž sa konala pod záštitou Ministerstva životného prostredia SR a predsedníctva Trnavského kraja.

Našu školu reprezentovali: Luboš Bukovčan (vítaz slovenského kola) s prácou Tepelné čerpadlá, Daniel Smolinský s prácou Vietor – zdroj energie a Richard Fencel a jeho Malá vodná elektrárň.

Luboš predviedol vynikajúcu prezentáciu o tepelných čerpadlách, doplnenú názornými fotkami skutočných zariadení. Systém prečerpáva teplo pomocou média (vzduch, voda) z exteriéru dovnútra budovy, zmenou tlaku upravuje teplotu a v zime ohrieva. V lete funguje naopak a prebytočné teplo znútra čerpá von. V Piešťanoch je známa jedna budova s týmto systémom.

Daniel rozsiahlou teoretickou prácou

podrobne popisoval princíp činnosti, konštrukciu, výhody a nevýhody veter-
ných elektrární.

Rišo prednášal teóriu malých vodných elektrární a obhajoval vlastný fyzický projekt, ktorý hodlá v najbližšej dobe dokončiť. Jeho elektrárň bude umiestnená na potoku Dubová, bude mať asi dvojmetrovú šírku a výkon by mal postačovať napr. na nabíjanie autobatérií.

Ing. Tuchscher & filip

Stalo sa...

V dňoch 12. a 13. januára 2009 si študenti 1. ročníka vypočuli prenášku na tému Boj proti kriminalite a protidrogová prevencia a v dňoch 26. a 27. januára 2009 študenti 2. ročníka na tému Rasizmus, ľudské práva. Prednášala pracovníčka Mestskej polície v Piešťanoch.

Dňa 28. januára 2009 bol pre študentov našej školy v kine Fontána premietaný film OPTIMISTA. Film oboznamuje divákov so životným osudom Ludovíta Wintera, ktorý sa v 1. polovici 20. storočia hlavnou mierou zaslúžil o rozvoj tunajších kúpeľov. Okrem iného dal postaviť reprezentačný hotel Thermia Palace, kde sa konajú stretnutia štátnikov.

Dňa 3. februára 2009 sa v telocvični našej školy uskutočnil medzitriedny turnaj dievčat Novoročné gule.

Dňa 5. februára 2009 22 študentov 3. a 4. ročníka bezplatne darovalo v Nemocnici Alexandra Wintera v Piešťanoch.

Dňa 12. februára 2009 študent 3. ročníka Michal Samko vyhral krajskú olympiádu v nemeckom jazyku a postúpil do celoštátneho kola, ktoré sa konalo 26. marca 2009 v Bratislave.

V dňoch 2. a 5. marca 2009 nás navštívili študenti a pedagógovia z družobnej Obchodnej akadémie v Břeclavi. Oboznámili sa s naším mestom a absolvovali exkurziu do Atómovej elektrárne v Jaslovských Bohuniciach. Zároveň redakčné rady oboch škôl pracovali na príprave 1. čísla spoločného česko-slovenského študentského časopisu PIKNIK.

V dňoch 9. až 13. marca 2009 sa uskutočnil lyžiarsky kurz 1.A a 1.C triedy vo Vyšnej Boci v Nízkych Tatrách.

V dňoch 17. až 19. marca 2009 sa na našej škole konala externá časť a písomná forma internej časti maturitnej skúšky. Ostatní študenti videli v Dome umenia filmy High school a Bathory a tiež sa zúčastnili antidiskriminačného výchovného koncertu v kine Fontána.

23. marca 2009 sa 7 študentov z USA a ďalších štátov sveta zúčastnilo hodiny anglického jazyka pani profesorky M.Fašangovej.

Dňa 25. marca 2009 sa uskutočnilo 2. účelové cvičenie študentov 1. ročníka na trase Piešťany - Kostolec a späť a 4. účelové cvičenie študentov 2. ročníka na trase okolo Slnavy.

Dňa 25. marca 2009 sa na našej škole uskutočnilo školské kolo súťaže prehliadky Stredoškolskej odbornej činnosti. Svojimi prácami sa prezentovalo takmer 100 študentov 4. ročníka. Najúspešnejší účastníci z každej kategórie postúpili do krajského kola SOČ, ktoré sa koná v apríli na Hotelovej akadémii Ludovíta Wintera v Piešťanoch.

Dňa 26. marca 2009 sa na našej škole uskutočnila matematická súťaž Matematický klokan, ktorej sa zúčastnilo 116 študentov.

Ing. Alexander Murín

Stalo se...

Naše škola, stejně jako ostatní, se zapojila do plesové sezony, a to 23. ledna. Ples pod záštitou studentů třetích ročníků se uskutečnil v Domě kultury Břeclav. Všechny přítomné zaujala nejen slavnostní polonéza, ale také barmanská show a vystoupení školní kapely. K tanci a poslechu zahrála skupina ESSO. Na své si ovšem přišli i milovníci lidových písniček, kteří si zazpívali za doprovodu cimbálové muziky. Zábava pokračovala diskotékou.

Dne 28. ledna se konalo školní kolo v recitaci. Studenti měli ve výběru básní, ale také prózy volnou ruku. Na krásném prvním místě se umístila Markéta Ptáčková ze 3.A s „Králem duchů“ od J. W. Goetha. Češtinářky zaujal i Lukáš Mašek ze 2. B s osobitým přednesem básně „Zvedni kotvu Ofélie“ od Jiřího Žáčka:

Zajímavou tečkou za prvním pololetím školního roku 2008/09 se stal na naší škole sportovní den, a to dne 29. ledna 2009. Největší úspěch slavila třída 4. A, která získala 1. místo ve volejbale a stolním tenise. Turnaj v piškvorkách, páce, lehu - sedu, bench pressu, ale také školní kolo v konverzaci v jazyce německém zpestřily všem poslední den před jednodenními pololetkami J

V německé konverzaci vyhrála Šárka Blažejová ze 3.A, na druhém místě byl Jan Darmovzal ze stejné třídy a komise němčinářů navrhla dvě třetí místa pro Terezu Fojtikovou z 2. A a Dominika Mikulovu z 2. B.

2. února 2009 se uskutečnila soutěž v anglické konverzaci pořádané profesory Oulehlovou a Ščerbíkem. Vítězem se stal Stanislav Koryčánek ze 3.A, (ten pak v krajském kole obsadil pěkné třetí místo), na druhé místo dosáhla Veronika Darmovzalová z 2.C a na 3. místě se umístila Michaela Raddová z 2.A. *(kačes)*

14. února začaly svůj týdenní pobyt na horách studenti druhých ročníků, tradičně v Istebném na Slovensku. Sněhu bylo letos opravdu dost a všichni byli spokojeni.

Ve čtvrtek dne 19. února 2009 se uskutečnila exkurze do Brna na proslulý veletrh „KABO styl 2009“. Za doprovodu paní profesorky Pospíchalové se této podívané se spoustou módních přehlídek se zúčastnili studenti druhých ročníků. Uvítáme více takových zpestření výuky marketingu ☺ *(lf)*

Ve dnech 2. – 5. března navštívila část redakční rady z obchodky partnerskou školu v Piešťanech, aby se svými slovenskými kolegy pod vedením obou šéfredaktorů pracovali na obsahu nového časopisu Piknik. V pondělí a čtvrtek v tomto týdnu navštívily dvě třídy atomovou elektrárnu v Jaslovských Bohunicích. Musíme pochválit slovenské přátele za připravený obsah a celou organizaci návštěvy.

7. března pro změnu jeli na hory studenti třetích ročníků, opět na stejné místo. Letos se zúčastnila jedna skupina navíc, protože v loňském roce nebyl sníh.

Od dubna jsme zapojeni do zajímavého projektu nejčtenějšího deníku mFDnes „Studenti čtou a píšou noviny“. Po dobu šesti týdnů budeme dostávat bezplatně do tříd druhých ročníků tyto noviny. Úkolem studentů bude psát články na zadaná témata a využívat obsah novin při výuce v různých předmětech. *red*

Něco o češtině a slovenštině trochu odborně (ale ne moc)

Doufám, že vás titul tohoto článku neodradil a čtete dál. To je fajn.

Tento česko-slovenský časopis je dobrou příležitostí vzájemně se poznávat, ale také něco se dozvědět o jazyce toho druhého národa. Třeba proto, abychom si rozšířili obzor nebo jen tak ze zajímavosti.

Na tomto místě se budeme střídát se slovenskými přáteli a i tento způsob bude jistě zajímavý, jak se vzájemně jazykově vidíme.

Takže zde je první příspěvek:

Čeština i slovenština jsou slovanské jazyky, a to západoslovanské. Jsou to jazyky, jejichž příslušníci si bez problémů rozumějí, můžeme říct, že si jsou navzájem nejbližší. Je to z důvodu historické příbuznosti i společné historie v soužití ve společném státě Československu.

Oba jazyky mají mnoho společného, ať už v hláskosloví, gramatice nebo slovní zásobě. Mají však také rozdíly, které jsou právě ve slovní zásobě největší.

Na poslech zní slovenština měkčeji, změkčuje např. infinitiv (mať = mít), sku-

piny de-, de-, ne- (deti – čtete děti, nemá – čtete nemá apod) a má navíc měkké Ľ (ľahký = lehký). Čeština má svoje ř, ě a ů a slovenština ještě několik hlásek, které v češtině neexistují: ä - vyslovuje se jako široké e (päť = pět), Í - dlouhé slabikotvorné í (dĺžka = délka), ř - dlouhé slabikotvorné r (vrba), ô - uo (do hôr = do hor). Ve slovenské abecedě najdete ještě tato písmena: dz, dž, a dvojhlásky ia, ie a iu.

A to by mohlo pro tentokrát stačit.

Mgr. Helena Klimovičová

STOP BOZKÁVANIU !?! Kde sme?

Určite už väčšina z vás zažila bozk od opačného pohlavia. Možno by niektorí neverili (pováčšine staršia generácia – ale nič proti vám!), no bozkávanie je v súčasnej dobe zaradené medzi najobľúbenejšie činnosti na prvom, druhom či na n- tom rande. Skúste nachvíľu vypnúť a pospomínať si na časy, kedy ste od niekoho dostali prvú ozajstnú božtek? Aký emočný zážitok vo vás vyvolalo „cudzie teleso“ vo vašich ústach? Boli ste znechutení, oslintaní, hanbliví, alebo ste sa naopak vznášali na obláčikoch lásky? Len si predstavte situáciu:

ste so svojím partnerom ruka v ruke na romantickej prechádzke, krásny západ slnka, štebotajúce vtáčiky. A čo spravíte v momente nekončiacoho sa pohľadu vašich očí, z ktorých možno vyčítať len dychtivú prosbu o opätovaný než-

ný a zmyselný bozk? Akým pocitom by sa dal tento okúzľujúci zážitok zameniť? Nijakým!!! A aby sme nehovorili len o kladných stránkach bozkov, pozrieme sa bližšie aj na možné riziko spojené s nemými prejavmi citovej väzby medzi (najčastejšie) 2 ľuďmi opačného pohlavia. Snáď najzávažnejším rizikom je mononukleóza, čiže „choroba z bozkávania“ alebo „študentská choroba z lásky“. Je to vírusové ochorenie lymfatického tkaniva, ktoré spôsobuje herpetický Epsteinov- Barrovej vírus (EBV). Ďalším záporom je postávanie niektorých párikov na školských chodbách, ktoré nie každý schvaľuje. Veď predsa je to intímna záležitosť! Týmto vás samozrejme nechceme

odhovorit od bozkávania, ale chceli by sme vás v záujme vášho zdravia varovať pred možnými „bacilonosičmi“. Preto dovolte jednu radu: **BOZKÁVAJTE SA S ROZUMOM!** J Test - Viete sa správne bozkávať?

Ale, pravdaže... to nezávisí iba od vás, ale aj od vášho partnera. Bozk môže byť rôzny: mokrý a nedbalý, teplý a zmyselný, horúci a vzrušený, sladký alebo krátky. Máte dobrý pocit z toho, ako sa bozkávate? Viete uspokojiť svojho partnera? Skúste si náš test a zistíte, či ste ozaj takí dobrí, ako si myslíte! J

1. Sledujete pár, ktorý sa po-bozká. Jeden z nich vyzerá trochu znu-dene. Čo si myslíte?

a) Len aby ich nikto nevidel 5B

b) Premýšľa, ako dlho to bude

ešte trvať 7B

c) Nemyslí na nič, práve si užíva 12B

2. Už vám niekto povedal, že sa viete bozkávať veľmi vášnivo?

a) Nikto, viem to aj sám(a) 7B

b) Nie, takýto kompliment by zničil atmosféru 5B

c) Áno, stáva sa to 10B

3. Ste pozvaní na party. Počas večera sa v tmavých rohoch začínajú bozkávať. A čo vy so svojím partnerom?

a) Budete pokojne čakať, čo sa stane ďalej (7 bodov)

b) Čo najskôr odídete domov (5 bodov)

c) Poviete partnerovi, že chcete tiež bozk (12 bodov) 4. Čo je na bozku to najdôležitej-

šie? Čo si o tom myslíte?

a) Najdôležitejší je správny partner (7 bodov)

b) Najdôležitejšia je technika (5 bodov)

c) Pre mňa je najdôležitejší cit (10 bodov) 5. Po prvom bozku ste bol(a) trochu sklamaný(á). Pustíte partnera “k vode”?

a) Určite nie, ešte sa uvidíme a budeme cvičiť (12 bodov)

b) Áno. chcem skúseného partnera (5 bodov)

c) Dám mu ešte šancu. Ak sa nezlepší koniec (7 bodov) **VYHODNOTENIE**

Viac ako 50 bodov: V bozkávaní ste profesionál: vášnivý, búrlivý, citlivý... a viete to. Viete ukázať vášmu partnerovi túžbu. Pre vás sú to skutočné pocity. Niekedy radi experimentujete, ale vždy si pamätáte, že to nie je vec techniky, čo sa ráta. A vôbec nie je prekvapujúce, že vám podľahne toľko ľudí.

35 až 50 bodov: Považujete sa za experta. Poznate rôzne techniky. Avšak partner vždy pozná, že uprednostňujete bozky pre vlastnú zábavu a už menej kvôli citom. Ukážte svojmu partnerovi, že o neho stojíte. Nie je to súťaž! Bozk by mal vždy prísť zo srdca.

Menej ako 35 bodov: Nechávate sa bozkávať, ale vám to nič nehovorí. Robíte to len preto, že sa to od vás očakáva. Chvíľu to partnera môže baviť, ale dlho to nevydrží. Vneste do vzťahu viac citu, viac úprimnosti a viac odvahy. Skúste to.

LivuiQ a m@ryssk@

Víte, co obsahuje polibek?

V každé pusince, kterou si vyměníte se svým protějškem, je: 0,10% vody, 0,50% bílkovin, 0,17% výměšků, 0,01% soli, 98,22% bacilů! A přesto se tak rádi líbáme...

Denisa

Počítač – náš kamarád?

Jmenuji se Počítač. Kamarádi mi říkají PC. Stáří? Všude různé. Ano, jsem to opravdu já, koho každý den minimálně jednou zapínáš a až pozdě v noci ukládáš ke spánku. A ty se i přesto divíš, že jsem nemocný? Divíš se? Tak se prosím tě tak blbě nediv!! Taky bys byla nemocná, kdybys pracovala i patnáct hodin denně! Moje vnitřnosti se krouží a hrouží, kolik oken ti bliká na monitoru. Zás tak výkonný za těch 40 000 Kč opravdu nejsem. Jsem rád, že už standardně rozjedu ty tvé spolužáky, na kterých jsi denně aspoň patnáctkrát, vložíš ti fotky na libimseti.cz. Promiň, ale když už jsme u toho, smaž si tu fotku v plavkách. Jako nic proti, ale na tohle fakt nemáš. Taky ty tvoje přeposilací e-maily, minimálně 15 lidem, jinak se už v životě nezamiluješ. A ty máš z toho depku, když tě schválně odhlásím, aby to nefungovalo.

Opravdu jsem rád, že zvládnou tohle a ty po mě ještě chceš, rozjet FIFU apod. Tak to ses snad zbláznila. Už minule jsem ti dal najevo shořením mého monitoru, že to takhle dál nejde, a co jsi udělala ty? Nic. Řekla jsi tatkoví a na druhý den už ti na stole sedělo nové LCD. To jsem si fakt moc nepomohl. S tím novým jsou samé potíže, nepříjalo ani mou nabídku o tykání. Teď se ti snažím stávkou tiskárny naznačit, že potřebuji odpočinek. To jsi minule dobře nevěděla, když ti v jedenáct hodin v noci nešel vytisknout tahák. To jsem se fakt smál. Takže, říkám ti to naposledy. Buď tak laskavá a dej mi alespoň na jeden den pokoj. Prostě mě nezapínej. Utíři ze mě ten stoletý nános prachu, pak nemám mít rýmu. Prosím aspoň jeden jediný pouhý den. Opravdu bych nechtěl být tvůj mobil! Chudák, co ten s tebou všechno musí vydržet.

Ale já taky nic moc, ty tvoje fota a konverzace na ICQ. Někdy se až červenám.

Poslední věc, kterou pro tebe dnes udělám! Pěkně si ulož články, podívej se na kurz eura a nech mě už spát. Jsem tvůj kamarád, ale potřebuji odpočinek. A předběžně ti už říkám, že za dva měsíce půjdu na opravu. Ucpává se mi větrák a v té době bude v té malé opravně u mostu i počítač Jardy. Znáš Jardu, ne? Má výkonný procesor Markétku. Chci se s ní dát dohromady. Uvidíš, že z toho vznikne jeden z nejlepších počítačů. Jarda taky není špatný, ne? Stejný závislák jako ty. Popřemýšlej o tom. Jo a jinak měj se teda. Za dva dny ahoj.

ERROR ERROR VÁŠ POČÍTAČ SE PŘÁVĚ SÁM VYPNUL. RESTARTOVAT SE NEDOPORUČUJE. ZAPNĚTE A VYPNĚTE PŘESNĚ ZA DVA DNY!

Mirečka

Naši „chalani“ pod lupou

Taky vás zajímá, jak moc se českým borcům líbí Slovenky, nebo jak blízko mají ke Slovensku? Mě teda jo, a proto jsem vybrala čtyři ambiciózní a sympatické kluky, samozřejmě z každého ročníku jednoho, aby si dámy různých věkových kategorií přišly na své. Takže jestli se chcete dozvědět, jak to u nás na obchodce chodí, nic vám nebrání nahlédnout do soukromí našich „chalanů“.

1. Co se ti vybaví, když se řekne SLOVENSKO?

2. Máš nějaké legrační či nezapomenutelné zážitky ze země našich sousedů?

3. Líbí se ti víc naše holky nebo Slovenky? A proč? A buď k nám něžný ☺

4. Trenky nebo slipy? ☺

Adrian Segundo, 1.A

1. Když se řekne Slovensko, tak první, co se mi vybaví, je hokej, protože Slováci jsou výborní hokejisté. S fotbalem je to trochu horší.

2. Na Slovensku mám rodinu. Byli jsme tam na prázdniny a velmi jsem se smál, když se teta pokoušela mluvit česky. Šlo jí to, protože to nejsou tak odlišné jazyky, až teda na to naše ř. Když jsem přijel zpátky

do Česka, nemohlo se mi z hlavy dostat to jejich: „Páči sa.“

3. Na tuhle otázku nemůžu odpovědět, protože jsem opravdu neviděl všechny Češky a Slovenky. Ale můžu říct, že jako modelky jsou Slovenky krásné, stejně tak jako modelky z Česka. Ale jelikož máme víc obyvatel, tak těch hezčích tu bude asi víc ☺

4. Na ostro! Ne, dělám si srandu. U mě jednoznačně boxerky.

Stanislav Koryčánek, 3.A

1. Vybaví se mi země, která je nám velmi blízká a má s námi společnou historii. Ale taky se mi vybaví krásné slovenské holky a jejich sexy přízvuk.

2. Byl jsem na Slovensku několikrát v zimě na horách. Jednou si tak sedím na lanovce s jedním Slovákem. Foukal vítr a on si sundal prkno, dal ho před sebe, aby na něj nefoukalo, ale nechápal jsem, proč to dělá. Po chvíli vytáhl z kapsy papírky a tabák. Po pěti minutách hledání něčeho v kapsách se mě zeptal, jestli nemám oheň. Tak říkám: „Sorry, brácho.“ A on odvětil: „To je dobré, sestra moja.“ ☺

3. No, jelikož jsem správný vlastenec,

tak samozřejmě naše holky.

4. Jedině trenky! Za koho mě máš? ☺

Jiří Volf, 2.A

1. Vybaví se mi jejich vlajka a docela hezké holky.

2. Mám na Slovensku kamaráda, se kterým jsem se seznámil v Chorvatsku. Jeli jsme tam tehdy autobusem a bylo hrozně horko a všechno kolem hořelo, ale není to zážitek ze Slovenska no ☺

3. Naše holky jsou lepší.

4. Trenky, nesnáším slipy, jsou až moc těsné ☺

Adam Polášek, absolvent

1. Takže za á korbáčky, za bé hory, jakože Tatry, za cé krásné děvčice, za dé alkohol a za é - zážitky z Kubínské hole, kam jezdíme na hory s naší školou.

2. Je jich opravdu hodně. Možná že by se všechny nevešly do celého časopisu.

3. Veškeré československé holky jsou nejhezčí. Ale Slováci zatím nemají MISS World a my jo. Takže české. Ale zase Slovenky sú volajaké temperamentné ☺

4. Slipy jsem neměl na sobě od 3. třídy. Takže v tom případě trenky, anžto slipy to snáď nikdo ani nenosí. *ptala se Marfinka*

THAT´S IT THAT´S ALL

Stalo se to jednoho sychravého listopadového dne, venku poprchalo a člověk by nečekal v tom okamžiku žádné dobré zprávy. Já taky ne, až do té doby, než jsem šla vybrat poštovní schránku. Mezi letáky z Hypernovy a Lidlu ležely dva volné lístky na premiéru snowboardového projektu THAT´S IT THAT´S ALL v brněnské Fléďe. Později jsem zjistila, že těm, kteří jsou zaregistrovaní na www.skateshop.cz /včetně mě/ byly zdarma zaslány dvě vstupenky na tuto akci. Navíc tento shop byl hlavním sponzorem celého večera spolu s Red Bullem a Quiksilverem. Tento projekt jel premiérovou tour v největších městech po celé ČR a Slovensku /např. v Ostravě, Č. Budějovicích a hlavně v Praze, kde nesměl chybět ani koproducent a světový profík Travis Race.

Neváhala jsem ani minutku a začala obvolávat kamarády, kteří by mi chtěli dělat doprovod. Nakonec jsem splašila kámošku Markétu z třídy a najednou už tu byl čtvrtek 19.11. a my byly na cestě do Brna. Dorazili jsme asi půl hodiny před zahájením a před Flédou už se to jen hemžilo. Vešly

jsem dovnitř a kolem seděla v boxech už hromada lidí, tak jsme šly do sálu zabrat nějaké dobré fleky. Během několika minut se sál zaplnil až po vchodové dveře. Nic tedy nebránilo tomu začít promítat.

Nejdřív nám pustili snowboardové video PONY TALE od společnosti Actionhorse films, kde se představili hlavní evropské hvězdy snowboardu jako jsou Hompus Mosesson nebo Jakob Wilhelmson. Toto video se může taky pyšnit skvělým soundtrackem, který perfektně doplňoval atmosféru a veškeré triky. Asi po dvaceti pěti minutovém Pony talu se losovala tombola, takže je vám asi jasné, že jsme v tak přecpaném sále neměly s Markétou šanci něco vyhrát. A pak už konečně pan dreař uvedl premiérový trhák

THAT´S IT THAT´S ALL. Jedná se o jeden z nejnáročnějších a samozřejmě nejdražších snowboardových filmů současnosti. Už jen jeho hlavní hvězda Travis Race, který uměl dřív snowboardovat než chodit, mluví za vše. K tomu si taky pozval pár svých dobrých kámošů, kteří patří mezi jedničky v této branži. Celý

snímek doplňovaly životopisy a zpovědi hrdinů, jakožto i jejich nezapomenutelné momenty a chvíle, kdy všechn adrenalin v těle prostě nestačí. Jenže film nebyl jen o sledování různých triků nebo nešikovných pádů. Měl v sobě něco kouzelného. Záběry drsné přírody, kdy celý sál jen zíral na plátno s otevřenou pusou. Jediné momenty, kdy lachtan vykukne ze zamrzlého jezera nebo boj kamzíků ve strmých horách. Západy slunce, rozednávání, sněhové laviny a nedotknutá příroda Nového Zélandu, Japonska, Kanady a Mnichova, viděna v úplně jiném světle. Při nejextrémnějších záběrech se z publika ozývaly šokující a nadšené ohlasy, lidé dokonce začali i tleskat. Když ale film skončil, nikdo se nezvedal ze sedadla a ani nám se nechtělo nikam spěchat.

Obdivuji proto všechny, kteří se na tomto neobyčejném filmu podíleli. Jeho producenti jezdili dva roky po celém světě, aby našli ty správné podmínky pro to, aby světu ukázali, jak oni sami cítí snowboarding. Byla k tomu využita ta nejkvalitnější filmová technika a celkový výsledek tak posunuje hranici světového snowboardu i filmu.

Více informací najdete na www.thatsit-thatsall.cz

Marfinka

Bezbožní Češi

Náboženství jako takové mnoho lidí považuje za svůj smysl života. Má to své výhody i nevýhody. Lidé mnohdy nevidí hranice mezi fanatismem a normálním zdravým rozumem a následky jsou viditelné. To se však netýká České republiky. Jako taková se právě my Češi řadíme k nejméně věřícím lidem na světě. Čím to je? Věříme všichni jen sami v sebe, nebo prostě jen není čas, zastavit se a popřemýšlet o věcech mezi nebem a zemí? Sama pocházím z vesnice, kde víra v Boha, jít do kostela alespoň v neděli, patří mezi úplně samozřejmosti. Byla jsem proto velmi překvapená, když jsem ve své nové třídě zjistila, že jsem taková asi jen já. Nikdo jiný se k víře nepřiznal. Proč bych ale měla skrývat něco, co ke mně již patří? Mnoho lidí to dělá, ze strachu z okolí, z jejich reakce. V dřívější době, za moci Hitlera, bych asi taky veřejně nekřičela: „Ano, jsem křesťanka!“ Ale teď, v době náboženské svobody, si za tím svorně stojím. Myslím si, že každý člověk v něco věří. Většina z nás, když jde do tuhého, umí prosit o pomoc. A právě ta většina se, byť i nevědomky, stále častěji obrací k Bohu. Jak je to možné, obracet se k němu, v koho nevěříme? Dost zajímavá otázka, pro všechny nevěřící, nemyslíte?

Kdyby v Česku nepracovalo tolik lidí

Češi - nejateističtější národ na světě?

Začátkem práce bych chtěla upozornit, že já sama jsem bez vyznání a v náboženství nejsem nijak zainteresovaná (čímž jen potvrzuji ateistický postoj našeho národa), tudíž je možné, že některé mé postřehy jsou způsobeny pouze špatným porozuměním. Přesto se budu snažit popsat, jak nejlépe budu umět, působení náboženství na mou osobu z více úhlů pohledu.

Jak už jsem se výše zmínila, jsem ateista. To však nevykazuje žádný náznak toho, že bych věřící populaci odsuzovala, netolerovala ji, či dokonce se jí štítla. Ale všechno má své meze. Vyrůstala jsem v rodině, ve které se nacházejí i ti věřící, i ti bez vyznání. Dokonce mám přátele, kteří věří v Boha. A musím s velkým potěšením podotknout, že tito lidé jsou tvorové jako já a myslí jim to stejně jako mně. Možná jen mírumilovněji a bezelstněji.

Abych se přiznala, mám svůj růženec, kterého si nesmírně vážím a cením. Považuji ho však spíše za vzpomínku a podporu. V mých dětských letech jsem se snažila sama přivést k víře, ale tehdy jsem v tom očima dítěte viděla jen povinnost modlení. Dnes v tom vidím mnohem víc. Lidem přináší víra podporu, pomoc v nouzi, koutek, do kterého se mohou schovat před vším špatným a také smysl života. Věřící mají obrovskou vlastnost smíření s věcí, jejich duše jsou bezpochyby klidnější a spokojenější než ty naše, i když budeme všichni zatvrzele tvrdit, že to nemůže být

z jiných zemí, asi bychom o náboženství neměli ani páru. Je zajímavé, že Islám a východní země jsou velmi náboženské, až fanatické, ale nám se náboženství vyhýbá. Jen na vesnicích přetrvává. Mnoho lidí je nevěřících pouze z pohodlnosti. Museli by chodit do kostela, na všechny velké svátky a ráno si třeba i přivstat. A proč to vlastně dělat? Pro ten klid a pokoj v duši, který se po dobře prožité mši rozhodně dostaví. Náboženství není plně povinností, zásad a nemít svůj názor. Sice je tu desatero, jakýsi soubor pravidel, podle kterých se máme řídit, ale když ho přejdeme, uvědomíme si svoji chybu, můžeme se nad ní zamyslet a znovu ji neopakovat. Sama jsem vždy nechodila do kostela, což je taky forma hříchu a překročení desatera. Jenže asi každý takové období zažije. Onemocní někdo z rodiny a vy nevíte proč. Však věřte i nemocný věří, chodíte do kostela, tak proč právě vás Bůh trestá. V takových a jiných podobných těžkých životních situacích mnoho lidí sejde z cesty a ztrácí kontakt s Bohem. Jenže mnoho se i vrátí. Zkusí třeba jiné náboženství, či úplně jiné věci, jako jsou například drogy, ale cestu zpět může najít. Někdo z hůry mu totiž pomáhá.

z jiných zemí, asi bychom o náboženství neměli ani páru. Je zajímavé,

Je těžké věřit v něco či v někoho, koho jste neměli šanci vidět, ale vy taky přece věřte v lásku či štěstí a nemůžete si na něj sáhnout nebo ho vidět. Vše je jen zakódované v nás.

Myslím si, že náboženství či víra v něco, je v každém z nás. Záleží na tom, jak se probudí, jak my jí budeme pomáhat a rozvíjet. Je důležité, aby se lidé za svou víru nestyděli. Jak jste si jistě povšimli, nezastávám názor, že Češi jsou bezbožní, jen se domnívám, že se stydí. Bojí se posměchu v práci, děti šikany, ale je tohle normální? Ve 21. století? To rozhodně ne. Proč bychom měli uhýbat lidem, kteří sami v něco věří, ale nejsou schopni to ukázat druhým? Ukažme jim, jaké postavení má mít víra a ten, koho uznáváme. Přece pokud uznáváte nějakou skupinu, ukazujete ji světu a když je hodně oblíbená, jste rádi, že patříte mezi lidi, kteří po ní také touží. Nezdá se vám to podobné?

Náboženství byla spíše síla v minulé době. Byla však silně utlačovaná. Je důsledkem její momentální úpadek nejen u nás, ale i jinde ve světě? A jak se to bude vyvíjet dál? Určitě se vždycky najdou odvážlivci, kteří dokáží s úsměvem na rtech a s absolutním přehledem říct: „Věřím v Boha, ty ne?“

Mirečka

ho vede k tomu, aby věřil. Odpověděl: „Nevěřím tomu, že tohle všechno zařídil Velký třesk. Ale jestli se ptáš na to, jestli bych věřil, kdybych vyrůstal v jiné rodině, odpovím ti, že by se o tom dalo spoustu času polemizovat, a nejspíš bych se s větší pravděpodobností k víře nedostal.“ Nutno dodat, že o tomto člověku jsem neměla ani tušení, že patří mezi lidi s vyznáním – prostě na to „nevypadal“.

Řekla bych, že přetrvání něčeho, jako je náboženství, záleží jen na našich předcích a na nás. Jestli k tomu povědeme své potomky. Ateismus se možná rozšiřuje víc a víc, ale nikde není napsáno, že se to za nějaký čas nemůže obrátit nebo že lidé s vyznáním vymírají.

Co se týče kostelů, chrámů a podobných budov, nikdy jsem k nim neměla odpor. K náboženství jsem velmi tolerantní, jen mi ho nikdo nesmí nutit. Občas se chodím do kostela sama dívat za vlastní iniciativy. Je to místo tiché, klidné, se spoustou pozoruhodných památek a vyvolává ve mně úctu a vzpomínky na mé nejbližší.

Na závěr bych chtěla dodat, že nikdo z nás není stejný a každý se odlišujeme svými vlastnostmi, zálibami a koníčky. Náboženství je vlastně takovou zálibou a nikdo nemá právo za to někoho odsuzovat, pokud to ovšem nehraničí se zdravým rozumem. Proto každý žijme svůj život takový, jak jsme si ho vypěstovali a jak je pro nás hodnotnější. Janinka

SLOVENSKO POPRVÉ A ROZHODNĚ NE NAPOSLED

Je obvyklé, že v mém věku mám přítele a že už je to trochu vážnější známost. Proto jsme se rozhodli pro první společnou dovolenou. Oba jsme byli dost časově omezeni, a proto to bylo taková akce „kulový blesk.“

Ve středu jsme si našli na internetu malý hotýlek v obci Terchová, která je turistickým centrem Malé Fatry. V pátek ráno jsme vyjeli a ještě to odpoledne jsme byli na místě. Hned po příjezdu jsme navštívili památky, které leží přímo v obci: Kostel Sv. Cyrila a Metoděje, Jánošíkova socha a dřevěný betlém. Sobota už byla podstatně záživnější. Brzo ráno jsme se vydali zdolat vrcholy Velký Kriváň, Velký Rozsutec a Chleb. Jelikož Velký Kriváň měří 2 494 m a je nejvyšším pohořím Malé Fatry, nechali jsme se pod Snilovské sedlo vyvézt lanovkou, která vede z Vrátné. I tak nás čekal ještě pořádný kus cesty, a to ne v zrovna hezkém počasí. Foukalo tak, že jsme se každou chvíli museli něčeho přidržovat, abychom náhodou neuletěli, a když jsme se dostali na vrchol, tak jsme díky husté mlze stejně skoro nic neviděli. Všichni ostatní turisté a my také, jsme tam čekali skoro hodinu, než se nad námi mlha slitovala a trošku se rozestoupila, abychom si mohli vyfotit tu krásu pod námi.

Po výtečném obědě v místní hospůdce jsme měli naplánovaný výlet na Jánošíkove

diery. Ale to už se počasí úplně spiklo proti nám. Jako by někdo otočil kohoutkem, přelo v kuse tři hodiny. A pak jako když utne. Někdo tím kohoutkem zase otočil zpátky a všechno kolem bylo najednou zalito slunečním svitem. Okamžitě jsme využili situace, než si to Matka příroda zase rozmyslí, a vyrazili jsme na plánovanou výpravu. Vydali jsme se z Terchové směr na Štefanovú a cestou jsme mohli obdivovat krásné výtvořiny přírody a různé skalní útvary. Za

chvilku jsme dorazili k salaši Podžiar, kde už jsme byli jen kousek od Dier – Nových a Dolných. Trasa je to skutečně velmi pěkná, celou cestu jdete kolem zuřícího potoka, je tam hodně vodopádů, roklín a soutěsek. Trasa dál vede po různých žebřících nebo úzký-

mi roklínami. Jelikož bylo po dešti, tak jsme se museli opravdu pevně držet, když jsme lozili po žebřících nebo schůdkách, pořádně to jezdilo a já jsem si přivezla nejednu modřinu. Do hotelu jsme se dostali až večer.

V neděli nás mimo jiné čekala cesta domů. Rozhodli jsme se, že pojedeme až večer a celý den si ještě pořádně užijeme. Hned po snídani jsme se vydali do místního muzea, následoval výstup na vrcholky okolních velikanů a nakonec malé brodění ledovým potokem. Hned po obědě jsme se jeli podívat do čtyřicet kilometrů vzdáleného Oravského Podzámku. Navštívili jsme Oravský hrad, který se tyčí sto dvanáct metrů nad řekou Oravou a celou obcí. Prohlídka byla super. Vzali nás do všech komnat i do těch nejvyšších věží, samozřejmě nesměl chybět výklad z historie. Nejvíce se mi však líbila návštěva mučírny, kde jsme si mohli příslušné nástroje vyzkoušet.

Na Slovensku jsem byla loni poprvé. A vše mě přímo očarovalo. Nádherná příroda, srdeční lidé i výborná kuchyně. Nejsem ten typ, který potřebuje trávit dovolenou válením se u moře a opékáním se na sluníčku. Možná i proto jsem tak nadšená. Ale už teď se nemůžu dočkat na další dobrodružství, která tato krajina skrývá.

Blonda :-)

Super, budu mít maturitu, ale co dál???

Poslední dobou se toho v mém životě hodně mění a ještě měnit bude. Největší událostí bude asi to, že dokončím střední školu. Ty čtyři roky rychle uběhly, a tak je na čase trochu zapřemýšlet, co dál.

Pro mě je jasnou odpovědí vysoká škola. Odmalička mě doma vedli k tomu, že neskončím střední školou. Nebyl to ale jen popud ostatních, hlavně to chci já sama. Sice si umím představit, že bych na VŠ nešla, ale ta představa se mi nelíbí. Jsem ambiciózní člověk a chci se dál vzdělávat. Ale co bych vlastně všechno mohla dělat, kdybych na tu mou vysněnou VŠ nešla?

V dnešní době máme spoustu možností. Tak to vezmeme pěkně po pořádku.

Když chodily na střední naše babičky, tak bylo normální, že se po maturitě vdaly, založily rodinu s vidinou, že možná do práce ani nikdy nepůjdou. Prostě se stanou ženou v domácnosti, protože rodinu má přeci živit manžel. Dřív bylo běžné, že některé ze středoškolaček už byly vdané nebo těhotné ještě před koncem školy, takže to byl přirozený průběh. No, nic proti tomu, ale v dnešní době o takovémto způsobu života kolem dvacítky

sní asi jen hrstka mladých dívek a žen.

Další z možností je jít do práce. Být samostatná, možná se odstěhovat od rodičů a buď bydlet sama nebo třeba s kamarádkou či přítelem. Tahle varianta už se mi líbí víc, ale v dnešní době je docela těžké najít hned po škole takovou práci, která by odpovídala tomu, co jsem vystudovala a která by mě bavila. Vždyť nemám žádnou praxi. V tomto případě se buď spokojíme s prací, která s vystudovaným oborem nemá nic společného nebo začneme, jak se říká, od píky: to znamená dělat třeba sekretářku nebo řadovou účetní. No a v tom nejhorším případě nenajdeme žádnou práci a skončíme na pracovním úřadě.

Dnes se nám ale otevírají obzory a máme mnohem více možností než naše babičky a maminky. Můžeme cestovat, a to jak za poznáním světa, za studiem, tak třeba i za prací.

Na to, udělat si třeba rok volno a jen cestovat po světě, je potřebný sponzor, kterého má jen málo lidí, takže tuhle variantu moc rozpitvávat nebudu. Je to sice krásná, ale dost drahá sranda.

Možnost studovat v zahraničí tu je, ale

využívá ji poměrně málo lidí. Ale čím to je? Vždyť všude jen slyšíme: „Za nás toho tolik dělat nešlo, važe se, že můžete cestovat, studovat a že jste mladí v této době.“ Ono se to pěkně říká, jenže asi jen není dost odvážlivců, kteří by odjeli od rodiny, od známých a přátel, aby mohli studovat v zahraničí, když tady máme taky spoustu kvalitních škol.

No a pracovat v zahraničí? K tomu je potřeba ještě víc odvahy. Otázka je ale spíš asi: „Na jak dlouho?“ Pokud to člověk bere jen jako výlet o prázdninách, kdy jede do země, kterou má rád, s tím, že si tam najde brigádu a vydělá si v zahraničí nějaké peníze, aby měl potom doma nějaké úspory, tak je to fajn. Je dost časté a populární, že se mladí lidé sbalí a na pár měsíců si jedou vydělat někam do zahraničí. Ale na delší dobu? To už je asi zas o tom, jak moc nám záleží na našem okolí. Jestli chceme natrvalo opustit rodinu a kamarády, které tady máme. Samozřejmě, že domů čas od času zajedeme, ale už to nebude, jak před tím.

Já mám už od začátku jasno a budu se snažit, abych to dotáhla až do konce. A co ty?

Ivča

Veľká noc

Na Slovensku neodmysliteľne k Veľkej noci patrí šibačka a oblievačka.

Šibačka – švihanie dievčat a žien vrbovými korbáčmi je inšpirovaná v biblickom príbehu: keď sa neviem kto chodil starať o mŕtve Ježišovo telo a jedného dňa (rána) našli ženy hrob prázdny. Keď vyplašené vybehli von, stráže ich považovali za klamárky a hnali ich preč bičmi.

Veľkonočný pondelok je jedným z mála dní, kedy si chlapi s chuťou prívstanú, aby prekvapili svoje ženy, sestry a dcéry už v posteli, obľiali ich ľadovou vodou a vyšibali. Neskôr odchádzajú za svojimi príbuznými, prípadne sa stretnú s partiou priateľov a známych a pokračujú, takže dievčatá si toho dosť vytrpia. A to majú

chlapov ešte odmeniť koláčmi, maľovanými slepačímimi vajcami, maškrtami či alkoholom

Tradície však upadajú a vytrácajú sa. Pred rokmi, ešte na základnej škole, ma už šibačka prestávala baviť. Tak som skúsil absolvovať ju s partiou z folklórneho súboru Striebornica, ktorý navštevujem. Neskoro poobede (čo sa už nepovažuje za slušné) som sa vrátil domov takmer s prázdnyimi rukami, no vyspievanými hlasivkami a svalovicou na bruchu z toľkého smiechu a bolavými nohami z tancovania. Všade sa na nás domáci tešili, zdržovali aspoň hodinu, každý si chcel zaspievať a zatancovať. Dievčatá, brániac sa a jačiac, končili pod studenou vodou v sprche či pod záhradnou hadicou, čo je oveľa zábavnejšie, ako keď sa len pasívne poddajú osudu.

elle a Livia

Velikonoce – jsou všude stejné?

Nedávno jsme přemýšleli, co svým blízkým koupit k Vánocům, ve zdraví jsme přežili jarní prázdniny a teď se nám blíží další volno a další svátky – Velikonoce.

Já osobně zrovna tyhle svátky moc neprožívám. A věřím, že určitě nejsem jediná. Kdyby nebylo volno, myslím, že spousta lidí by se už v dnešní době bez těchto svátků obešla. Dle mého názoru už ztratily své kouzlo a z Velikonočního pondělí se stal den, kdy se můžou legálně „seřezat“ dívky a ženy a pánové se zadarmo opít. Ovšem najdou se i tací, co Velikonoce pořád slaví. A já se teď pokusím zavzpomínat, jak se dřív slavily u nás doma, když jsem byla malá.

Pár dní pře Velikonočním pondělím jsme s mámou vyfukovaly vajíčka, na kterých jsme vždy ukázaly, jak kreativní dokážeme být a že i malířstvím bychom se mohly ži-

vit. Všude po domě se vyskytovaly ovečky, zajíčky a různá zeleň, aby byl jasně viditelný příchod jara. Nejsme nějak nábožensky založení, takže se u nás Velikonoce nespojovaly se vzkríšením Ježíše Krista a například na čtyřicetidenní denní postní dobu začínající Popeleční středou jsme nikdy neměli ani pomyslení. Až tak nějak víc jsme prožívali již zmiňované Velikonoční pondělí. Ráno jsme s mámou dříve vstaly, aby bylo vše připravené pro rodinné příslušníky mužského pohlaví a i ostatní návštěvníky s pomlázkami, kteří nám přišli „vyprášit kožich“ a za to dostali vajíčko, případně slivovičku. Ovšem nic není zadarmo, a proto k tomu museli ještě připojit nějakou velikonoční koledu. A jednu vám sem dám, ať mají pánové inspiraci.

Nickky

*Upletl jsem pomlázku,
je hezčí než z obrázku,
všechny holky, které znám,
navštívím a vymrskám,
než mi dají vajíčko,
vyplatím je maličko.*

*Hody, hody, doprovody,
běží zajíc kolem vody.
Na zádech má mošničku,
v té mošničce krasličku.
Utíká s ní ke své milé
zaječící roztomilé.*

*Hody, hody, doprovody,
chci panáka místo vody,
nechci bílek, nechci žlutek,
jen mi pentlí ozdob proutek.*

*Hody, hody, doprovody,
nechcem vína ani vody.
Slivovicu, bechera,
nejsem žádný posera.*

Identifikace projektu:

Předkladatel/vedoucí partner: Obchodní akademie, Břeclav

Hlavní přeshraniční partner: Středná priemyselná škola elektrotechnická, Piešťany

Název: „Podpora rozvoje jazykových a občanských kompetencí žáků integrovaných kontaktů mezi středními odbornými školami“
(zkr. název: „Česko-slovenský studentský časopis“)

Operační program: OP přeshraniční spolupráce Slovenská republika - Česká republika 2007-2013

Prioritní osa: P1 Podpora sociokulturního a hospodářského rozvoje přeshraničního regionu a spolupráce

Číslo výzvy k předkládání projektů do OP: 01 (květen 2008)

Realizace: 11/2008 – 10/2011